

Postverket (2003) har ett nyskrivet efterord av journalisten och författaren Nina Lekander på sidan 211. Här ett smakprov:

Arbetsplatsskildringar ur underklassperspektiv är numera ett sällsynt tema i modern skönlitteratur. Och till skillnad från i böckerna av våra svenska gamla proletärförfattare – epitetet anbringas honom kärleksfullt av den svenske biografen Ronnie Haag i *Om Charles Bukowski – en legend* (2002) – finns det hos amerikanen ingenting alls av värde, utveckling och befrielse i arbetet eller för dess utövare. Arbetarklassens bestående lott är meningslösa, förnedrande skitsysslor på en i största allmänhet hopplös jord brinnande ”som en ruten stubbe full med termiter”.

I

Det hela började som ett misstag.

Det var strax före julhelgen och jag fick höra av fyl-lot som bodde högre upp på kullen och som körde den varianten varje jul, att de anställde närapå vem fan som helst så här års, och så gick jag dit och innan jag visste ordet av hade jag en sån där läderväska på ryggen och knallade runt i mitt eget stilla tempo. Vilket jobb, tänkte jag. Avspänt! De gav en bara ett kvarter eller två och om man hann med det fick man ett kvarter till av den reguljäre brevbäraren, eller också kanske man gick tillbaka till postkontoret och så fick man ett kvarter till av översopan, men man lät det ta den tid det tog och langade bara in julkorten i brevlåda efter brevlåda.

Jag tror det var min andra dag som julextra som en stor kvinna kom ut och gjorde sällskap med mig medan jag delade ut min post. När jag säger stor menar jag att hon hade stor häck och stora pattar och att hon var ordentligt tilltagen på alla de rätta ställena. Hon verkade en smula galen men jag var hela tiden upptagen med att titta på hennes kropp så det brydde jag mig inte om.

Hon snackade och snackade och snackade. Så kom det fram. Hennes man var officer på någon ö långt borta och hon kände sig ensam ibland, om ni fattar, och bodde i det här lilla huset därborta alldeles för sig själv.

”Vilket lilla hus?” frågade jag.

Hon skrev ner adressen på en papperslapp.

”Jag känner mej också ensam”, sa jag, ”Jag kommer förbi och så kan vi prata lite ikväll.”

Jag bodde ihop med en tjej men den madamen var borta halva tiden, iväg någonstans, och visst kände jag mig ensam. Jag kände mig svårartat ensam när jag tittade på den där stora häcken som stod där bredvid mig.

”Allright”, sa hon, ”vi ses ikväll.”

Hon var bra, visst var hon det, hon var bra i sängen men som med nästan alla andra brudar började jag tappa intresset efter tredje eller fjärde gången och slutade gå dit.

Men jag kunde inte låta bli att tänka, herre gud, det enda de här brevbärarna gör är tydligen att släppa ner sina brev i lådorna och bli knullade. Det här är rätta jobbet för mig, o ja ja ja.

2

Så jag gick igenom anställningsprovet, klarade det, gick igenom läkarundersökningen, klarade den, och så var det fixat – jag var extra ordinarie brevbärare. I början var det lugnt. Jag skickades till West Avon Station och det var rena julafton fränsett att jag inte fick knulla. Varenda dag räknade jag med att det skulle dyka upp något knulla men det gjorde det inte. Men översopan tog det lugnt med mig och jag knallade runt lugnt och fint och rev av ett kvarter här och där. Jag hade inte ens uniform, bara en mössa. Jag hade mina vanliga kläder. Som min tjej Betty och jag drack blev det näppeligen några pengar över till kläder.

Så blev jag förflyttad till Oakford.

Översopan där var ett råskinn som hette Jonstone.

Det behövdes extra folk där och jag kunde förstå varför. Jonstone bar gärna mörkröda skjortor – de representerade blod och mordisk fara. Där fanns sju extragubbar – Tom Moto, Nick Pelligrini, Herman Stratford, Rosey Anderson, Bobby Hansen, Harold Wiley och så jag, Henry Chinaski. Man började fem på morgonen och jag var det enda fylloet på stället. Jag drack till efter midnatt varenda kväll, och sedan satt vi där, fem på morgonen, och väntade på att sättas in, väntade på att någon ordinarie skulle ringa att han var sjuk. De ordinarie ringde sig gärna sjuka när det regnade eller när det var värmebölja eller dagen efter en helg när det var dubbelt så mycket post.

Det fanns så där 40–50 reguljära pass, kanske fler, vartenda ett var olika, man hann aldrig lära sig något av passen ordentligt, man måste ha sorterat färdigt sin post före åtta på morgonen för att det som skulle ut med bil skulle hinna iväg, och Jonstone accepterade inga ursäkter. Extragubbarna lade sina tidningar i en hög i något hörn medan de rände omkring, hann aldrig äta lunch, och dog på gatorna. Jonstone gav oss sällan möjlighet att lägga upp våra rutter förrän en halvtimme försenade – han satt där och snurrade i stolen i sin röda skjorta – ”Chinaski tar rutt 539!” Så vi började med en halvtimme mindre till vårt förfogande men ändå förväntades det av oss att vi skulle sortera posten och bära ut den och vara tillbaka i tid. Och en eller två gånger i veckan, redan utslagna, pantade och sålda, blev vi tvungna att tömma brevlådorna på kvällarna, och tidsschemat var orimligt – bussen gick inte att få upp i den farten. Man blev tvungen att hoppa över fyra eller fem av lådorna på första rundan, och sen nästa gång man kom dit var lådorna proppade med post, och själv stank man, svetten rann medan

man körde ner posten i säckarna. Nog blev jag knul-
lad alltid. På Jonstones vis.

3

Det var extragubbarna själva som gjorde Jonstone möjlig genom att lyda hans orimliga order. Själv hade jag svårt att fatta hur en kille som var så uppenbart grym av ren nöjeslystnad kunde tillåtas inneha den befattning han hade. De fast anställda brydde sig inte om det, och fackombudet var värdelöst, så jag ritade ihop en rapport på 30 sidor en av mina lediga dagar, postade en kopia till Jonstone och tog med mig originalkopian ner till Huvudpostkontoret. Tjänstemannen bakom disken sa åt mig att sätta mig och vänta. Jag väntade och väntade och väntade. Jag väntade i en och en halv timme och skickades sedan in för att få träffa en liten gråhårig man med ögon som liknade cigarrettaska. Han bad mig inte ens att sitta ner. Han började skrika åt mig i samma ögonblick som jag var på väg in genom dörren.

”Du är visst en klyftig jävel du, och stor i käften va, har man förstått?”

”Jag vore väldigt glad om ni lät bli att svära åt mej.”

”Hörru du, din smarta lilla luffare, du är en sån där typ som är slängd i käften och gillar att visa det!”

Han viftade med min 30-sidors bilaga åt mitt håll. Och skrek: ”MR JONSTONE ÄR EN BRA KARL!”

”Var inte dum. Han är uppenbart en sadist”, sa jag.

”Hur länge har ni arbetat på posten?”

”Tre veckor.”

”MR JONSTONE HAR VARIT I POSTVERKET I TRETTI ÅR!”

”Vad har *det* med det här att göra?”

”Jag sa, MR JONSTONE ÄR EN BRA KARL!”

Jag tror faktiskt att den stackars fan verkligen helst skulle ha tagit livet av mig. Han och Jonstone måste ha legat med varandra då och då.

”Alright”, sa jag, ”Jonstone är en bra karl. Glöm hela skiten.” Sedan gick jag ut därifrån och tog ledigt nästa dag. Utan pröjs, givetvis.

4

När Jonstone fick syn på mej fem nästa morgon svängde han runt i sin vridstol åt mitt håll, och färgen på hans nylle var densamma som skjortan. Fast han sa inget. Jag brydde mig inte om vilket. Jag hade varit vaken till två på morgonen, supit och knullat med Betty. Jag lutade mig tillbaka och slöt ögonen.

Klockan sju så svängde Jonstone runt i sin vridstol igen. Alla de andra extraordinarie hade fått sig jobb tilldelade eller skickats till andra postkontor som behövde hjälp.

”Jaha, det var allt, Chinaski. Det finns inget åt dej idag.”

Han tittade mig uppmärksamt i ögonen. Fan, vadå, jag brydde mig inte om vilket. Det enda jag ville var att gå och lägga mig och få sova lite.

”Okej, Stenskallen”, sa jag. Brevbärarna brukade kalla honom för ”Stenskallen” sinsemellan, men jag var den ende som tilltalade honom med det namnet.

Jag gick ut därifrån, min gamla kärra gick igång, och snart var jag tillbaks i säng med Betty.

”Nämen Hank! Det var väl fint!”

”Du har så rätt, sötnos!” Jag makade mig intill hennes varma ända och somnade på 45 sekunder.

5

Men morgonen därpå var det samma visa:

”Det var allt, Chinaski. Vi har inget åt dej idag.”

Det var samma grej i en vecka. Jag satt där var-enda morgon från fem till sju och fick inget betalt. Mitt namn försvann till och med från rusningen efter kvällsposten.

Så sa Bobby Hansen, en av de äldre extraordinarie – som varit med länge – åt mig. ”Han gjorde samma grej med mej en gång. Han försökte svälta ut mej.”

”Det bryr jag mej inte om. Jag tänker inte kyssa honom i arslet. Jag slutar eller svälter, vad som helst hellre än det.”

”Det behöver du inte. Anmäl dej på Prellkontoret varje kväll. Tala om för översopan att du inget får att göra, då får du rycka in på speciella försändelser, expressbrev och sånt.”

”Kan man göra det? Det är inte emot bestämmelserna?”

”Jag fick avlöning var fjortonde dag.”

”Tack ska du ha, Bobby.”

6

Jag har glömt hur dags man började, sex eller sju på eftermiddagen. Nåt sånt.

Det enda man gjorde var att sätta sig med en bunt brev, titta på en stadsdelskarta och räkna ut vilken väg man skulle gå. Det var lätt. Alla chaufförerna tog

mycket mer tid på sig än vad som behövdes för att räkna ut sina rutter och jag spelade med. Jag gick ut när alla andra gick ut och kom tillbaka när alla andra kom tillbaka.

Sen tog man en tur till. Man hade tid att sitta på kaféer, läsa tidningar, må bra. Man hade till och med tid att äta lunch. När jag ville ha en dag ledigt tog jag mig det. På en av mina turer fanns en stor ung tjej som fick ett expressbrev varenda kväll. Hon sydde sexiga klänningar och nattlinnen och bar dem också. Man störtade uppför hennes branta trappa vid elvatiden på kvällen, ringde på och lämnade hennes expressbrev. Hon flämtade till lite, ungefär som "OOOOOOOOOOOOOOOO hhhhhhhh-HHHH!", och hon stod alldeles intill en, och man fick inte gå förrän hon läst färdigt, och sen sa hon, "OOOOOoooh, gonatt, tack så HEMSKT mycket!"

"Visst, fröken", sa man, och knallade iväg med stäke som en tjur.

Men det varade inte länge. Slaget kom med posten efter ungefär en och en halv veckas frihet:

Bäste herr Chinaski:

Ni anmodas härmed anmäla er vid Oakfordstationen omedelbart. Underlåtelse att göra detta kan medföra disciplinära åtgärder eller avsked.

A.E. Jonstone,

Överintendent, Oakfordkontoret.

Jag var tillbaka på korset igen.